

ادبیات ایتالیا بعد از جنگ جهانی دوم

بهرام مفتخری کامرانی نژاد *

چکیده:

تحقیق پیشرو کنکاشی است در باب شکل‌گیری مکتب نئورنالیسم در ادبیات ایتالیا و پیشگامان آن. همزمان با فرو نشستن شعله‌های آتش جنگ جهانی دوم در اروپا، موجی از تحولات و تغییرات تمام ابعاد زندگی مردم را در بر گرفت که به صورت یک تطابق سریع و جهانی از تمدن گسترش یافت. نئورنالیسم سعی در نمایاندن رویدادهای اجتماعی و سیاسی دارد و تمام لایه‌ها و طبقات جامعه معاصر را از نظر تأثیر جنگ، فاشیسم و ظهور نیروهای سیاسی نوین بر آنها ترسیم می‌نماید. این تحقیق سعی در معرفی مشهورترین نویسندگان سبک نئورنالیسم ادبیات ایتالیا دارد؛ من جمله:

Cesare Pavese چه زاره پاوزه

Elio Vittorini الیو ویتورینی

Vasco Pratolini واسکو پراتولینی

Francesco Jovine فرانچسکو یووینه

Leonardo Sciascia لئوناردو شاشا

Carlo Bernari کارلو برناری

Giuseppe Berto جوزپه برتو

Giuseppe Dessi جوزپه دسی

Enrico Emanuelli انریکو امانوئلی

جانا مانزینی Gianna Manzini

ناتالیا گینزبورگ Natalia Ginsburg

دومینکو رآ Domenico Rea

جووانی تستوری Giovanni Testori

آلبرتو پینکرله Alberto Pincherle

و... سایرین

کلید واژه‌ها: نئورئالیسم، جنگ، ادبیات ایتالیا، فاشیسم، جامعه معاصر.

مقدمه:

ادبیات ایتالیا بعد از جنگ جهانی دوم (نئورئالیسم)

واپسین گرایش در ادبیات روایی ایتالیا نئورئالیسم (Neorealismo) است که هدفش ثبت رویدادهای زمانه، به خصوص رویدادهای اجتماعی و سیاسی است و همچنین نمایاندن جامعه معاصر از محدوده‌های اقلیمی، شهری و روستایی براساس لایه‌بندی‌های غالباً طبقاتی از جمله بورژوازی بزرگ، متوسط و کوچک کارگران، صنعتگران، پیشه‌وران، افراد حاشیه اجتماعی، افراد بیکار، بچه‌های ولگرد، روستاییان و شهری‌ها است؛ و یا به بررسی شکل‌گیری آنها از طریق رویدادهای جنگ، احتضار فاشیسم و ظهور آرمان‌خواهی‌های نوین همراه با نیروهای سیاسی نوین می‌پردازد که برخاسته از نهضت مقاومت بر علیه متجاوزان نازی و فاشیست از سال ۱۹۴۳ تا ۱۹۴۵ است و همچنین به بررسی مبارزات پارتیزانی، از آخرین جنگ ویرانگر و از تمایلات همیشه حاضر سوسیالیستی و مسیحی-اجتماعی می‌پردازد.

نئورئالیسم بلافاصله بعد از جنگ نمایان شد و پیامدهای سینمایی و داستانی خود را گسترش داد.

گسترش روزنامه‌نگاری که توسط مجلات تقویت شده بود، با گرایشی شدید به نوعی فرهنگ احیاء شده و ضدآکادمیک و صعود روانشناختی به فرهنگ‌های مردمی، که به اجبار باعث بی‌خبری و عدم تحرک شده بودند، مبدل شده بود، اکنون

با نبرد آزادی‌خواهی به صورتی فعال در زندگی سیاسی، سندیکایی و فرهنگی شرکت می‌کند.

تمام آنچه گفته شد، علاوه بر خلق نئورئالیسم، شرکت عمومی تمام قومیت‌ها را نیز در برداشت و علاوه بر گسترش و اشاعه فرهنگ در تمامی مرزهای اروپا به ویژه شمال آمریکا و نیز شوروی به صورت یک تطابق سریع و جهانی از تمدن گسترش یافت. در این چارچوب، شرح برخی از بزرگترین نویسندگان را ترسیم می‌کنیم.

چه زاره پاوزه (Cesare Pavese) در سال ۱۹۰۸ در شهر Santo Stefano

Belbo به دنیا آمد، در سال ۱۹۳۰ شروع به انتشار مطالبی در باب ادبیات آمریکا، از مؤلفان انگلیسی و آمریکایی نمود (ترجمه‌های او منحصر به فرد و نمونه هستند) در سال ۱۹۳۵ به جهت گرایش‌های ضدفاشیستی دستگیر و تبعید شد. دوستی او با جیایمه پینتور (Giaime Pintor)، لئون گینزبورگ (Leone Ginsburg) نقطه عطفی در زندگی‌اش به شمار می‌آید که البته هر دوی آنها در نبرد آزادی‌خواهی در سال ۱۹۴۳ کشته شدند.

سپس او در تورینو اقامت گزید و برای انتشارات اینائودی (Einaudi) فعالیت نمود و در ۲۷ اگست ۱۹۵۰ دست به خودکشی زد. آخرین فعالیت‌های ادبی او دو کتاب شعر هستند به نام‌های: (کارکردن با سختی) Lavorare Stanca در سال ۱۹۳۶ و Verra' la morte e avra' I tuoi occhi (مرگ فرا خواهد رسید و چشمان تو را خواهد داشت) در سال ۱۹۵۱ (که پس از مرگش منتشر شد).

کتابی که پس از مرگش منتشر شدند در برگیرنده دفتر روزنامه تلخی همچون Il mestiere di vivere (حرفه زندگی کردن) در سال ۱۹۵۲ و کتاب قصه‌های di festa (شب‌های جشن) در سال ۱۹۵۳ می‌باشند. از فعالیت‌های داستان‌نویسی او می‌توانیم به سه رمان بلند به نام‌های:

۱- قبل از خروسخوان (Prima che il gallo canti) - ۱۹۴۹

۲- تابستان زیبا (La bella estate) - ۱۹۴۹

۳- ماه و آتش (La luna e i falò) - ۱۹۵۰

اشاره نمائیم.

هنر پاورزه، حیاتی دوباره به تفسیر رئالیستی جامعه فاسد و ستمگر می‌بخشد. (درحالی که پاورزه به خود قبولاند که با مبارزه ضد فاشیستی، پارتیزانی و کمونیستی آن را سامان‌مند می‌کند).

اما ظرافت طبع، روشن‌گرایی ارسطویی و رهاگرانه و نیز اشتیاق اجتماعی، او را تا مرز محنت و انحطاط کشاند. او نویسنده و شاعری است که در پس وقایع و رخدادها، دردها و رنج‌ها، پوچی، اندیشه‌های باطل تاریخی و یا تشابهات مبهم بشری را می‌کاود. همان تألم و تشویشی که او را به خودکشی سوق می‌دهد.

صفحاتی از درماندگی و روحیه‌ای تضعیف شده، احساسی از گذشته بر باد رفته، روزگاری بی‌کنش و میل به قصد روزی که گمراهی و تباهی را هویدا می‌سازند، همه و همه از درد و رنجی آشکار نشأت می‌گیرند.

شخصیت‌های داستانی از شخصیت‌های منطقی بوده و اغلب از گرایشات پاورزه به سبکی دراماتیک سخن می‌گویند، به هر حال ارتفاعات "پیه مونته" و مردمان آن نواحی که در انتها تجسم می‌شود، به ساختار داستان یک رابطه دیالکتیکی از مطالب می‌بخشد.

پاورزه در میان اشخاصی جای داشت که ادبیات داستانی و هرج و مرج طلب و تراژدی شمال آمریکا را به صورت رسمی به ایتالیا آورد. ترجمه کتاب موبی‌دیک (Moby dick) اثر مل ویل (Melville)، یکی از شاهکارهای او به شمار می‌آید. نخستین رمان او Paesi tuoi (سرزمین‌های تو) در سال ۱۹۴۱ احیاءکننده رئالیسم آمریکایی و به ویژه سبک فالکنر می‌باشد.

الیو ویتورینی (Elio Vittorini)، در سال ۱۹۰۸ در سیراکوزا (Siracusa) سیسیل به دنیا آمد. او نویسنده‌ای است که بازتابی از آگاهی و شناخت در باب کار خود را نمایان ساخته و معتقد است که زمان پشت سر گذاشته، منظومه‌ای رئالیستی می‌باشد، آنچنان که: راوی داستان باید حقیقت را با زبان مصطلح و مردمی بیان نموده و در کنار آن باید حقیقت را کشف کرده، دریابد و آشکار سازد و سپس آن را از عمق

ظلمت و تاریکی اندیشه به روشنایی هدایت نماید. اینگونه او به یک رئالیسم غنایی دست یافته و در مورد مقالات متفاوت و وساطت‌های منتقدانه، تعقل و تفکر نموده است.

مجله او به نام پلی تکنیک (Il Politecnico) و گروهی از راویان جدید، به طور مستقیم به آن سو گرایش یافتند. نخستین رمان او که به او اعتبار بخشید، گفتگو در سسیل *Conversazione in Sicilia* در سال ۱۹۴۱ بود و متعاقب آن رمان‌های دیگر او منتشر شدند:

(Uomini e no) مردان و نامردان (1945)

(Il Sempione strizza l'occhio al Frejus) سمپونه به

فریوس چشمک می‌زند

(Il garofano rosso) گل میخک قرمز (که در عنفوان جوانی آن

را نوشت)

(Le donne di Messina) زنان اهل مسینا (1949)

وی از مترجمان حاذق داستان‌های انگلیسی و شمال آمریکا بود. از دیدگاه

فرهنگی هنر او، چیزی میان هنر ورگا^۱ (Verga) و آمریکایی‌هایی مثل مل ویل

(Melville) و فالکنر (Faulkner) می‌باشد. او در میان لیبرال‌های فعال و پس از

جنگ، در میان نسل آن روز جای داشت که بدون انکار امیدهای انحطاط یافته جوانی، از دوران ایجازگرایی به دوران رئالیستی رهنمون یافت.

واسکو پراتولینی (Vasco Pratolini)، در سال ۱۹۱۳ در فلورانس چشم

به جهان گشود. او جوانی سخت کوش بود و حرفه‌های متفاوتی را انجام می‌داد. او

به همراه آلفونسو گاتو (Alfonso Gatto)، کامپودی مارته *Campo di Marte* را

بین سال‌های ۱۹۳۸ و ۱۹۳۹ رهبری و بنیان نهاد و پس از جنگ، به عنوان یکی از قصه

پردازان بزرگ ایتالیایی نسل جدید مطرح شد.

شخصیت‌های داستانی او فقرا بوده و فضا و حیطة رمان‌هایش را محله‌های

فقیرنشین فلورانس تشکیل می‌دهند. به هر جهت او نویسنده‌ای نئورئالیست است که

سرشار از انگیزه‌های عاطفی و حزن انگیز می‌باشد و در نقل وقایع همواره به شرح زندگی نامعلومی می‌پردازد و در روایت دردمشانه، عشقی مهارناپذیر نسبت به زندگی و نیز مسرت حیات را ترسیم می‌کند.

عمق گویش زبان او هیچ‌گاه آلوده نمی‌گردد و از خویشتن رضایت ندارد، بلکه در یک لحظه، در یک روند آهنگین و منطقی سوق می‌یابد. با پراتولینی (Pratolini)، فصل ادبی رئالیسم منطقی به انتها می‌رسد، اگرچه برخی از پیشکسوتان ادبی، ما را به سوی ورگا (Verga) و به بهترین روایت ناتورالیستی رهنمون می‌سازد.

سه رمان نخست او کاملاً به شرح زندگی او می‌پردازند:

Via de' Magazzini (1942) خیابان مغازه‌ها

Il quartiere (1944) محله

Cronaca familiare (1947) وقایع خانوادگی

و نخستین رمان کاملاً عینی و حقیقی او همان شاهکار:

وقایع معشوقین فقیر (Cronache di poveri amanti 1947) می‌باشد که از نظر ساختاری، پرمصلاحت و جریان یافته به شمار می‌آید. او پس از خلق آثار دیگر، که کمتر مورد توجه واقع شدند، موفق به نگاشتن نخستین رمان خود تحت عنوان *Una storia italiana* یک داستان ایتالیایی که در واقع بعداً (1955) *Metello* نام گرفت: اثر کاملی که تا به امروز از این نویسنده در اختیار داریم. در بخش دوم این مجموعه، رمانی به نام (لو شالو) (*lo scialo*) است که البته قضاوت‌هایی در این مورد با تردید همراهند، به قولی: این رمان یکی از جامع‌ترین و پربارترین رمان‌های این مؤلف را تشکیل می‌دهد.

اگر چه برخی از صفحات آن از نظر محتوا نپخته و تلخ هستند، اما به انگیزه اثر، هیچ خللی وارد نیاورده‌اند. به هر حال (*lo scialo*) به روایات تاریخی که پیش از این نقل شده، خیانت می‌ورزد؛ یعنی از یک سو به نبرد میان بورژوازی و فاشیسم و از سویی دیگر به نبرد میان حزب کارگر و کمونیست‌ها در فلورانس و حومه‌های آن و به بلندپروازی‌های رمان تاریخی و معاصر می‌پردازد.

رمان *Metello*، بازگشتی به رمان تاریخی و نوگرایی این نسل فرتوت، و جهت‌یابی به سمت رمانتیسیم است. این داستان در عرصه ایدئولوژی یک نگرش انتقادی تفسیر می‌شود و تنها فراخوانی دراماتیک نبوده و قضاوت‌های اخلاقی و همیشگی را به خود جذب نمی‌کند. از طرفی رد زبان ارسطویی و بازسازی زبان محاوره‌ای (زبان مانزونینا *manzoniana* (مانزونی) و ایجاد یک زبان ملی و آن چه که نویسنده با انتخاب واژگانی خود به بار می‌آورد. از سویی دیگر، تفسیر ایدئولوژیکی روایت تاریخی، دو دلیل اصلی و پدر شعر نئورئالیسم به شمار می‌آیند. از طرفی نئورئالیسم، با زبان مردمی، سبکی را معین ساخته و زبان نوشتاری را جایگزین زبان محاوره‌ای نموده و در مجموع از زبان ارسطویی و یونانی سرباز زده و یک زبان ادبی ملی را جایگزین آن ساخته و از طرفی دیگر به مقابله با خودمختاری هنر می‌پردازد (خودمختاری ادراکی، نه منطقی، مطابق آموزش (کروچه *croc*)، هنری با محتویات نامعلوم و ایدئولوژیکی مخصوص به خود).

به هر حال، نئورئالیسم نه تنها عملاً به تجربیات نگارشی هستی‌گرایانه دکادنتیسم محدود نشد بلکه حتی تحت یک بازنگری عمیق، تاریخ‌شناسی آرمانی، و زیبایی‌شناسی کروچه قرار گرفته و به فلسفه مارکسیستی و فرهنگ پیش‌روشنگرایی اروپا و آمریکا ملحق شده است.

فرانچسکو یووینه **Francesco Jovine** - (۱۹۵۰-۱۹۰۲) در حوالی *campobasso* پا به عرصه وجود نهاد. او در اثر خود با نام *Signora Ava* (۱۹۴۳) (خانم آوا) با حماسه‌ای سلحشورانه و لطافتی فراق‌گونه، تصویری از «مولیزا کهن» خود را منعکس نمود. سایر رمان‌های او کمتر موفق به این امر شدند. اما شاهکار او رمان *Terre del Sacramento* (۱۹۵۰) سرزمین‌های مقدس است:

حماسه‌ای از تحول روانی و جامعه‌شناسانه مردم اندوهگینی که با اشغال زمین‌های بی‌حاصلی که کشاورزان گرسنه به علت خواستار عدالت اجتماعی بر آن شخم زده‌اند، جاده کمال و ترقی را طی می‌کنند.

شخصیت و قهرمان رمان او را **Luca Marano** (لوکامارانو) تشکیل می‌دهد

که در مرکز قیام کشاورزان برعلیه امتیازهای مضحک قشر حاکم قرار دارد. اما روایت نهادین او با توجهی خردمندانه، تأثیرگذار و تکان دهنده‌ی توصیف شده و در نهایت به کشتاری خانمانسوز ختم می‌شود که برگرفته از انتخابی اخلاقی و روشنفکرانه و تب و تاب حسرت جوانی است.

رویارویی رئالیسم و وقایع نگاری شخصی در یکی از رمان‌های مشهور پس از جنگ یعنی *Cristo si e' fermato a Eboli* (۱۹۴۶) (حضرت مسیح در Eboli ماند) اثر کارل لوی، (Carlo Levi) پزشک و نقاش اهل تورینو که در سال ۱۹۰۲ دیده به جهان گشود، محقق می‌شود.

نویسنده، تبعید سیاسی خود را در یکی از داستان‌های کوچک و فقیرنشین جدا افتاده از Lucania لوکانیا را بازگو می‌کند. محدودیت داستان سرایی لوی (Levi) (با توجه به رمان *L'orologio* ساعت) همان فقدان یک ساختار کامل و پیوستگی دشوار حس ایدئولوژیکی واقعیت با تجسمی پویا و شکوه آمیز تمایلات باطنی در نگارش است که منجر به تضعیف حکایت می‌گردد. به هر جهت در اولین رمان، صفحات یا به توصیف طراوت عشق می‌پردازند و یا به فراق و حسرتی جدی اکتفا می‌کنند.

مطالب کتاب مشتمل بر دو خواسته و نیت است: در بخش نخست، به شرایط اجتماعی سیسیل امروزی با نام *Le parole sono pietre* (کلمات همانند سنگ هستند) و در بخش دیگر به اتحاد جماهیر شوروی *Il futuro ha un cuore antico* (آینده قلبی در گذشته دارد) توجه دارد.

نئورئالیسم، مجموعه وسیعی از بررسی‌ها را به شکلی منطقی و روایتی ایجاد کرده است، کافی است داستان (Danilo dolci) دانیلو دلچی را به خاطر آوریم که فقر موجود در سیسیل را در چند جلد با انگیزه تبلیغ مذهبی ارائه کرده است.

دلچی، یک مسیحی مردمی است که از زادگاه خود Trieste به سیسیل مهاجرت نمود تا در آنجا اثری از آزادی اجتماعی را رقم زند.

لئوناردو شاشا (Leonardo Sciascia)، یک نویسنده و راوی خردگرایی

سیسیلی است و همین طور می‌توانیم از Mario Soldati, Franco Fortini, Paolo Volponi, Ottiero Ottieri, Alberto Arbasino و علاوه بر آنها از روزنامه نگاران و دیگر نویسندگان رادیو و تلویزیون یاد کنیم.

وقایع نگار، روزنامه نگار، کارگردان سینمایی، استاد چیره دست همان ماریو سولداتی (Mario Soldati) است که در سال ۱۹۰۶ در تورینو زاده شد. او نویسندهٔ خستگی ناپذیر داستان‌ها و رمان‌هایی است که تنها دو اثر در میان آنها به سبب چیرگی ساختاری و نشاط نوآورانهٔ آن پیش از همه مورد توجه قرار گرفته است:

A cena col commendatore (1950) صرف شام با فرمانده

Lettere da Capri (1954) نامه‌های کاپری

عمق وقایع نگاری نویسندگان جوان تر دیگر، جایگزین فرم‌های ناتورالیستی (طبیعت گرایانه) قدیم نشد. بلکه گرایش به سمت جزئیات نوآورانه و در عین حال ایدئولوژیکی رخدادها بود. در کنار ماریو سولداتی (Mario soldati) جوزپه ماروتا (Giuseppe Marotta) قرار داشت که در سال ۱۹۰۲ در ناپل متولد شده بود. او مؤلف:

L'oro di Napoli (1947) طلای ناپل

A Milano non fa freddo (1949) در میلان هوا سرد نیست

است. این دو از رمان‌های برجسته او محسوب می‌شوند.

Cesare Zavattini)، چه زاره زاواتینی که در پندار سورئالیستی تلخ خود، غرور اجتماعی را محکوم می‌کند، در امیلیا Emilia در سال ۱۹۰۲ دیده به جهان گشود. او مؤلف:

Parliamo tanto di me (1931) دربارهٔ من بسیار صحبت می‌کنیم

I poveri sono matti (1937) فقرا دیوانه هستند

Io sono il diavolo (1942) من شیطان هستم

می‌باشد.

Carlo Bernari کارلو برناری، متولد ناپل (۱۹۰۹) که از رمان (۱۹۳۴) (سه

کارگر) Tre operai، تا رمان‌های:

Siamo tutti bambini (1951) همگی بچه هستیم

Speranzella (1949) اسپرانزلا

Vesuvio e pane (1952) وزوویو و پان

به نقل از قشر مردم عادی پرداخته است در حالی که می‌داند در میان اتفاقات و صحنه‌های بسیار مشخص، مستقل و عجیبی در حرکت است. در نتیجه روانشناسی مردمی بسیار واقعی است، اما به مانند طغیانی، نشأت گرفته از جهش یک ابتکار آزادانه است.

جوزپه برتو (Giuseppe Berto) (متولد ۱۹۱۴ در مولیانو وِنتو) که از داستان تلاش گرانه (۱۹۴۷) آسمان قرمز است Il cielo e' rosso و (۱۹۵۱) راهزن Il brigante گذشته و به داستان مستقل، منتقدانه و طنزآمیز، رسیده است.

(آنا بانتی) Anna Banti اهل فلورانس، که داستان‌های روانشناختی هر روزه را در شرایط جاری در حقایق پنهانی حل کرده است.

گل آرتیمیزیا (Artemisia, 1947)

Il bastardo, (1954) حرامزاده

راهبیهی از شانگهای (La Monaca di Sciangai, 1957)

مگس‌های طلایی (Le mosche d'oro, 1962)

جوزپه دسی، در سال ۱۹۰۹ در (کالیاری) متولد شد.

او مؤلف رمان‌ها و داستان‌هایی است که در آنها همواره حماسه، «سار دنیا»، به چشم می‌خورد. همانند:

سان سیلوانو (San Silvano 1939)

میکله بوسکیو (Michele Boschio 1943)

داستان‌های نو و کهنه (Racconti vecchi e nuovi 1945)

گنجشک‌ها (I passeri 1955)

نافرمان (Il disertore 1961)

Enrico Emanuelli انریکو امانوالی، در سال ۱۹۰۹ در "نوارا" چشم به جهان گشود. او روزنامه نگار، گزارشگر و راوی سفرنامه‌هایی به اقصی نقاط جهان و نویسندهٔ رمان‌هایی با تصویر حاد و ناآرامی از روان انسان است. همچون:

La congiura dei sentimenti (1943) توطئهٔ احساسات

Settimana nera (1961) هفتهٔ سیاه

Gianna Manzini جانا مانزینی، اهل پیستویا از رمان‌های او می‌توان

به خود زیست‌نامه (قوی به مانند یک شیر) (۱۹۴۴) (*forte come un Leone*)
رمانی مشتمل بر حکایات معنوی و موضوعی مانند: Sparviera (۱۹۵۶) (قرقی)
اشاره نمود.

سایر نویسندگان نیز عبارتند از:

Carlo Libero Bigiaretti لیبرو بیجارتی، **Ennio Flaiano** انیو فلایانو،

Coccioli کارلو کچولی، **Giuseppe Longo** جوزپه لنگو، **Ercole Patti** ارکوله

پاتی، **Silvio Micheli** سیلیویو میکی، **Raffaello Brignetti** رافائلو برینیتی،

Beppe Fenoglio بپه فنولیو، **Paola Masino** پائولا مازینو، **Anna Maria**

Ortese آنا ماریا اُرتزه، **Lina Pietravalle** لینا پیتراوله، **Laudomia Bonanni**

لائودومیا بونائی.

۱۲۷

* فصلنامهٔ زبان و ادب، شمارهٔ ۳۶، تابستان ۱۳۸۷

روایت ایتالیایی امروز، آزادانه، به بیان رخدادها و وقایع سیاسی اجتماعی و مستندات آرمانی و ایدئولوژیکی بارور و گرایش‌های آزاد داستانی می‌پردازد. در اینجا می‌خواهیم یادآور نویسندگان نسل جدید باشیم که در طی سالیان اخیر مورد توجه قرار گرفته‌اند.

Alberto Arbasino آلبرتو آربازینو نویسنده‌ای پر کنایه که نه فقط در

صحنهٔ ایدئولوژیکی از حقیقت کنونی بلکه در فعالیت‌های اخلاقی و سستی نیز شرکت کرده است.

Le piccole vacanze (1957) تعطیلات کوتاه

Parigi o cara (1960) پاریس عزیز

Giovanni Arpino جوانی آرپینو در کتاب خود بیانگر صعودی است

که در آن احساس شخصی در خلال یک پیش داوری به چشم می‌خورد و همچنین مراسمی با تشریفات اجتماعی با قهرمانان داستان و نوشته‌ای موشکافانه و حساس و آرام در آثار او دیده می‌شود. آخرین رمان‌های موفقیت آمیز او عبارتند از:

قتلی ناموسی (1961) *Un delitto d'onore*

یک ابر خشمگین (1962) *Una nuvola d'ira*

Giuseppe Cassieri جوزپه کاسیری، اهل پولیا، او پس از قطع

آخرین ارتباطش با ناتورالیسم، حکایت انسان نمونه را به تصویر می‌کشد. همچنین داستان‌های:

لاکوزا (1960) *La cocuzza*

آهک (1962) *Il calcinaccio*

Natalia Ginsburg ناتالیا گینزبورگ، او به دلخواه داستان‌های روان

درونی، واضح و ژرف را می‌پسندد و همواره در حاشیه، داستان‌های خود، آنومالی را می‌گنجاید.

او راوی داستان‌هایی نظیر داستان‌های فوق است:

تمام دیروز ما (1952) *Tutti i nostri ieri*

والتینو (1957) *Valentino*

(1963) *Le piccole virtu' e Lessico familiare*

فضیلت‌های کوچک و فرهنگ خانواده

Raffaele la Capria رافائله لاکاپریا، او در رمان‌هایش، از جوانان

بورژوا، بحران‌های تاریخی و آرمانی، بی‌صبری در برابر خروج از بی‌تفاوتی نسبت به خودخواهی و به عدم مسئولیت شخصی و شهوت‌گرایی سخن می‌گوید. رمان‌هایی نظیر:

روزی همراه با بی‌حوصلگی (1952) *Un giorno d'impazienza*

مجروح تا حد مرگ (1962) *Ferito a morte*

Michele Prisco میکلہ پریسکو، راوی آرام و متعادل حکایات مردمی

نظیر:

La provincia addormentata (1949) حومه در خواب فرو رفته

Gli eredi del Vento (1950) وارثان باد

La dama di piazza (1961) بانوی میدان

Domenico Rea دنیکو رآ، خیال پرداز و نویسندهٔ رسومات و باورها

مردم ناپل، رمان‌هایش عبارتند از:

Spaccanapoli (1947) ناپلی شکن

Gesu Fate luce (1950) مسیح، فرشتگان، نور

Una vampata di rossore (1959) شعله‌های سرخ آتش

Saverio Strati ساوریو استراتی، **Giovanni Testori** جووانی تستوری،

نویسندگان معتقد به ایدئولوژی کالابریا و حومهٔ میلان. رمان‌های نخستین نویسنده

عبارتند از:

La teda (1957) لاتدا

Tibi e Tascia (1959) تیبی و تاشا

Avventure in citta (1962) ماجراهایی در شهر

و داستان‌های مربوط به دومین نویسنده عبارتند از:

Il Ponte Della Ghisolfa (1958) گیزولفا پل

La Gilda del Mac Mahon (1959) لاجیلدا دل مک ماهون

همچنین می‌توان به رمان (۱۹۶۱) Il Fabbricone و دو درام زیر اشاره

نمود:

La Maria Brasca (1960) لاماریا براسکا

L'Arialdal (1960) لاریالدا

(همچنین یادآوری راویان خوب داستان‌های دیگر نیز خالی از لطف نیست.)

Nino Palumbo نینو پالومبو
Fortunato Seminara فورتوناتو سَمینارا
Renata Viganò رناتا ویگانو
Mario Schettim ماریو اسکتیم
Fausta Cialente فائوستا چالنته
Mario la Cava ماریو لا کاوا
Sergio Antonielli سرجو آنتونیلی
Oreste Del Buono اُرسته دل بوآنه
Lucio Mastronardi لوچیو ماستروناردی
Luciano Bianciardi لوچانو بیانچاردی
Maria Corti ماریا کُرتی
Dante Troisi دانتِه تروایزی
Giorgio Soavi جورجو سوآوی
Goffredo Parise گوفردو پاریزه

و بسیاری دیگر...

به ویژه رمان‌های نویسنده و روان پزشکی به نام Mario Tobino (ماریو توینو) که در لوکا سکونت داشت، و از موفقیت سرشاری برخوردار شد. رمان‌های:

Le libere donne di Magliano زنان آزاد مالیانو

La Croce di Biassoli (1956) صلیب بیاسولی

Il clandestino (1962) غیر قانونی

همچنین می‌توان به آثار السا مورانتِه Elsa Morante اشاره نمود نظیر:

Gioco segreto (1941) بازی مرموز

Menzogna e Sortilegio (1948) دروغ و جادو

L'isola di Arturo (1957) جزیره آرتورو

نئورئالیسم باید به قضاوت در باب یک حرکت مقاوم در ژرفای منطق خود

بپردازد و ابعاد آرمانی و ایدئولوژیکی و مردم گرایی را در خارج از زبان نامفهوم جای دهد. این چنین استفاده و سوءاستفاده از فیلم به صورت لهجه ناپلی و رمی هیچ گونه ارتباطی به نئورئالیسم ندارند، در حالی که، تجربه زبان داستانی در ساختار دیالکتیکی و چند دیالکتیکی، نئورئالیستی است. (که همانا زبان گاددا (gadda) و پازولینی pasolini و... می باشد).

در حاشیه این چارچوب، سبک حزن انگیز و خفقان آور رئالیسم، در آخرین رمان‌های (کورزیو مالاپارته) Curzio Malaparte پس از جنگ جهانی دوم قرار دارد (کافی است تا رمان "La pelle پوست" را به یادآوریم که رمانی است از وقایع ملالت بار و سخت ناپل پس از جنگ).

اما آثار Piovene پیوونه، Moravia موراوویا، Pasolini پازولینی، Cassola کاسولا و حتی به دلایلی آثار Calvino کالوینو و Bassani باسانی نیز در اینجا قابل ذکر هستند.

Guido Piovene گوئیدو پیوونه، اهل ویچنزا، در سال ۱۹۰۷ متولد شد. او دوست دارد تا شخصیت‌های خود را با شرایط برتر، هوشی سرشار و تباه کننده، سفسطه اخلاقی گناه و یک بی تفاوتی مطلق بیازارد.

کتاب‌های مرتبط با این طرز نگارش عبارتند از:

نامه‌های یک راهبه (1941) *Lettere di una novizia*

روزنامه سیاه (1943) *La gazzetta nera*

دلسوزی علیه دلسوزی (1946) *Pieta` contro pieta`*

پیش از این، (piovene) پیوونه مقالات و داستان‌هایی را به رشته تحریر در می‌آورد که از نظر ایدئولوژیکی مقیدانه بودند، نظیر:

دُم کاهی *La coda di Paglia*

در مجموع به رمان‌های روانشناختی و سرگذشت باز می‌گردد که در آن خیال، حقیقت و یادآوری واقعیت با یکدیگر درآمیخته‌اند و اساطیر خاص و عام به صلح نشسته‌اند؛ مثل (1963 *Le Furie*) (خشم‌ها)

Alberto Moravia همان **آلبرتو پینچرله**، یعنی همان **Alberto Pincherle**

آلبرتو موراویا اهل رم، که در سال ۱۹۰۷ دیده به جهان گشود. او تا قبل از رمان *gli indifferenti* (بی تفاوت‌ها) پیرو سبک نئورئالیسم بود، دلیل آن نه به سبب تعهدی آرمان طلبانه بلکه به خاطر قدرت رویدادنگارانه‌ای بود که به واسطه آن حماقت و ریای طبقات بورژوازی را به تصویر می کشید.

در حقیقت، او در این وجه تنها حق و هوش را ارائه نمود و با نام اسباب هوش و امکانات زندگی، تا حد بی تفاوتی و دزدگی که میل به نابودی ارزش‌های انسانی است پیش رفت.

او نویسنده بزرگی است که به کم رنگ کردن نثر روشن، آرام و بسیار فصیح خود تا مرز سلیس کردن آن و گسترده شدن آن در سطح هوش خالص بدون وجود هیجان‌های انسانی و وجود هیچ حادثه و رخداد غیرمترقبه‌ای واقف است.

با **Alberto Carocci** آلبرتو کاروچی، معطوف مجله "موضوعات نوین" می شویم و در میان رمان‌هایش علاوه بر کتاب *Gli indifferenti* (بی تفاوت‌ها) به آثار دیگری نیز برمی خوریم، از جمله:

آگستینو (1954) *Agostino*

رمی (1947) *La romana*

سنت گرا (1951) *Il conformista*

چوچارا (1957) *La ciociara*

ناراحتی و دردسر (1961) *La noia*

همچنین در میان داستان‌های او:

زندگی زیبا (1935) *La Bella vita*

رؤیاهای فرد تنبل (1940) *I sogni del pigro*

(1959) *I racconti romani_I nuovi racconti romani*

داستان‌های رومی و داستان‌های جدید رومی

لاتوما (1962) *L'automa*

را نیز اشاره می‌کنیم.

Pier Paolo Pasolini پیر پائولو پازولینی، که به عنوان یک شاعر نیز با او روبه رو می‌شویم در شهر (Bologna) بولونیا، در سال ۱۹۲۲ زاده شد، او مؤلف دو رمان با نام‌های:

Ragazzi di vita (1955) بچه‌های زندگی

Una vita violenta (1959) زندگی خشن

می‌باشد. اینها رمان‌هایی هستند که صفحات سطحی و بی‌عمق را رد می‌کنند و به وجود آمدن یک سبک رُمی را به غیر از ترکیب زبانی ادبی و مردمی ارائه می‌دهند. اما نیروی حماسی بسیاری از صفحات، همان آرمان مذهبی در یک حقیقت متفاوت از آنچه که بیان شده است، همان حقیقت روح سرکوب شده، سرخورده، مضطرب، در دل ذکاوت، در احساس و در جسم که به شخصیت‌های داستانی و به وقایع، نوعی حزن و اندوه جانفرسا را منتسب می‌گرداند.

کتاب انتقادی او *Passione e ideologia* (علاقه و ایدئولوژی) در سال ۱۹۶۱ است.

Pasolini پازولینی، نویسنده و مؤلف مجله *officina*، محقق و صاحب امتیاز شعر مردمی و دیالکتیکی، کارگردان سینما و معرف نسل جوانی از هنرمندان و پژوهشگران مقید و متعهد به احیاء اجتماع و توصیف آرمانی از یک تمدن نوین است.

Carlo Cassola کارلو کاسولا، سال ۱۹۱۷، در رم متولد شد، اما دوران بلوغ را در توسکانا گذراند و پس از تصنیف برخی نوشته‌های منظوم و مثنوی، با رمان مقاومت در برابر فاشیست‌ها و آلمانی‌ها، آغاز به فعالیت نمود.

او رمان‌های بسیاری را شبیه به متون (۱۹۲۵) *Anna* و *Fausto* نگاشت. سپس به نوشتن مطالب عاطفی و حقیقت‌غنایی انسان روی آورده و آن را بسط و گسترش داد. نخستین داستان‌هایش از:

جنگل زنی (1954) *Taglio del bosco*

La casa di via valadier (1956) خانه‌ای در خیابان والدیر

گرفته تا رمان‌های:

Il soldato (1958) سرباز

La ragazza di Bube (1960) بوبه دختر

Un cuore arido (1961) قلبی از سنگ

داستان‌های کوتاه و اشعار او تحت عنوان (La visita (1962) (بازدید) گردآوری

شده‌اند.

شعر Cassola کاسولا، شعری کامل و دقیق است، اما از دیدگاه غنایی، Lievitata می‌باشد، از نظر او، رئالیسم نه با حوری جنگلی و زنان شبان بلکه با جنگلبان در حال مواجه شدن است و در واقعۀ غیر غنایی موجودیت ندارد.

Italo Calvino ایتالو کالوینو، به سال ۱۹۲۳، در کوبا متولد شد و در

Sanremo پرورش یافت. در سال ۱۹۴۶ نخستین رمان خود را با نام Il sentiero dei nidi di ragno (باریکه راه آشیانه‌های عنکبوت) منتشر نمود.

رمان‌های دیگر او عبارتند از:

L'entrata in Guerra ورود به جنگ

Ultimo viene il corvo آخر نوبت کلاغ است

و داستان‌های:

Il visconte dimezzato ویکونته شقّه شده

Il Barone rampante بارون درخت نشین

Il cavaliere inesistente شوالیه ناموجود

او از نظر ایدئولوژیکی، نویسنده‌ای متعهد و مقید است، لیکن حکایت‌های شادتر و فراخورش همان‌هایی هستند که از یک شادی، خلاقیتی فکاهی و اعجاب آور را کسب کرده و به قدرتی سازنده و روان شناختی و به تقاضای سریع اخلاقی و تمثیلی دست می‌یابند.

اگر چه این نوآوری‌ها به یک دوره کوتاه داستانی ختم می‌شوند.

سرانجام از Giorgio Bassani جورجو باسانی یاد می‌کنیم که در شهر بولونیا در سال ۱۹۱۶ نزد خانواده‌ای از اهالی فرارا (Ferrara) پا به عرصه وجود نهاد.

او شاعر و نویسنده سوژه‌های سینمایی و آثاری همچون:

Botteghe oscure مغازه‌های تاریک

Cinque storie ferraresi (1956) پنج، داستان فرّارزی

یک سال قبل از اثر پیشین

Ultimi anni di clelia Trotti واپسین سال‌های تروتی

و به دنبال آن:

Gli occhiali d'oro (1958) عینک طلایی

Il giardino dei Finzi _ Contini (1962) باغ فینزی - کونتینی

است.

با آخرین رمان فوق، به آسانی سبک نگارش خود را تعیین نمود. عملکرد آهسته‌ای از نماهای روانشناختی درونی در یک نثر خشک و بی‌روح و منطقی، لیکن فارغ از نطقی آرام.

۱۳۵ سبک رئالیستی و واقع‌گرایانه، با یک داستان تاریخی که تفسیری ایدئولوژیکی را مورد توجه قرار می‌دهد، درهم می‌آمیزد، نویسنده سیسیلی، موفقیت بزرگ خود را با انتشار رمان *Il gattopardo* (یوزپلنگ) پیش از مرگ خود و رمان:

Giuseppe Tomasi di Lampedusa (1959) جوزپه توماسی از لامپدوزا

کسب نمود.

شخصیت داستان شاهزاده‌ای به نام (Fabrizio di Salina) فابریزیودی سالینا است که نظاره‌گر اقدام و فعالیت گاریبالدی (Garibaldi) در سیسیل و سقوط رژیم سلطنتی (Borbona) بوربونا می‌باشد. همچنان که با شادی گفته بود، با یک بدبینی بنیادی و تنفری تاریخی همراه است.

و شاید به راستی این تنها رمان زوال‌گرایانه باشد که پس از جنگ ستشتر

شد.

نه تنها به نئورئالیسم بلکه به سنت زوال گرایانه نیز اثر داستانی منحصر به فرد منتسب است.

Antonio Delfini آنتونیو دلفینی، اهل (Modena) مودنا (۱۹۶۳-۱۹۰۸)

مؤلف داستان‌هایی که تاکنون تقریباً همه آنها در *La Rosina Perduta* (۱۹۵۷) (روزینای گم شده) و در *Racconti* (۱۹۶۳) حکایات گرد آمده است.

که در آنها ذکاوت سرشار، گاهی موقعیت‌های انسانی را به پارادوکس هدایت نموده و همواره تحت حاکمیت طعنه‌های خلاقانه ترحم انسانی حقیر و مبدل قرار می‌دهد.

حتی شعر کنونی نیز، نطقی غنایی و وسیع را از نظر ایدئولوژیکی به گرایشات ملودی بی‌رنگ و جلا ترجیح می‌دهد و تقریباً روند موزیکالی ریتم دار را به خود جذب می‌کند که این به نوبه خود در یک توسعه گفت و شنودی یا در یک زیبایی شناختی سریع و یا در حکمی کتیبه شناسانه به وضوح بیان می‌شود.

به هر جهت تجربه ایجاز‌گرایانه و سمبولیک از بین نرفته است. این چنین در شعر پاوزه Pavese که پیش از این با آن مواجه گشتیم، نطق آرمانی و ایدئولوژیکی، یک نفس خالص و منز را به تصویری اشاره‌ای تنزل می‌دهد، با چنین موقعیتی، در آثار (۱۹۵۰) poesie (اشعار)، (۱۹۵۶) (اشعار دیگر) levania, altre poesie (لوانیا)، اثر Sergio Solmi سرجو سولمی می‌آسایند.

قبلاً از این نویسنده، به عنوان منتقد و مقاله نویس یاد کرده‌ایم. این چنین نفس در یک احیاء مذهبی و اجتماعی در شعر مشابه آموزش ارمتیسم دور افتاده (به ویژه اثر اونگارتی (Ungaretti)) در کتاب (۱۹۵۲) (صدایی شنید) *gil occhi miei Udii una voce*, lo vedranno (چشمان من او را خواهند دید) اثر دیوید ماریا تورولدو David Maria Turolodo به نظم می‌آیند.

این چنین سر منشاهای سبک ارمتیسم در شعر ویتوریو سرنی Vittorio Sereni مقاومت می‌کنند تا آن که به یک نطق آرمانی و یک تفسیر تاریخی از جنگ

و حقیقت انسان معلق در بند مشقت‌ها و سردرگمی می‌انجامد، آنگونه که به ساعت‌ها، فصول و شهروندان حومه اتخاذ می‌شود.

Frontiera (1951) مرز

Diario d'Algeria (1947) دفترچه خاطرات الجزیره

Istruzione e allarme (1957) تعلیم و هشدار

در چهارچوب این رابطه موجود میان شبه سمبولیک و ایدئولوژیکی، می‌توان

شاعران جدید را نیز به ترتیب ذکر نمود:

Nedda Falzolgher ندّا فالزُلْگِر

Francesco Carchedi فرانچسکو کارِکِدی

Marino Piazzolla مارینو پیازولّا

Elio Filippo Accrocca الیو فیلیپو آکروکا

Giovanni Giudici جووانی جویدیچی

Lino Curci لینو کورچی

Tilde Nardi تیلده ناردی

Mario Tobino ماریو توبینو

Giorgio Bassani جورجو باسانی

Giorgio Orelli جورجو اُرلی

Margherita Guidacci مارگریتا گوایداچی

Andrea Zanzotto اندرّا زانزوتو

Renato Mucci رناتو موچی

Gaetano Arcangeli گائتانو آرکانجلی

Francesco Leonetti فرانچسکو لئونتی

Franco Fortini فرانکو فورتینی

Elena Bono الِنا بونو

Paolo Volponi پائولو وُلپونی

Alba Merini آلبا مِرینی

Gilda Musa گیلدا موسا

Luciano Erba لوجانو اِربا

Renzo Modesti رنزو مُدستی

Nelo Risi نلو ریزی

Alberico Sala آلبریکو سالا

در طول یک منحنی که از شعر اجتماعی Rocco scotellaro آغاز شده و به نوایجازگرایی Renzo laurano ختم می‌شود. شاعری که در شعر خود به فصاحتی گسترده و ناب دست می‌یازد، همان Pier Paolo Pasolini پیر پائولو پازولینی است؛ همان شاعر گویش‌های Friulano (فریولانو) و به علاوه نویسنده اشعار ایتالیایی که به واسطه یک ضرورت ریتمی و ساختاری رفته رفته به سمت عناصر سبکی و مداح آمیز و همچنین به سوی یک فصاحت لائیک، حزن انگیز و مذهب پروتستان La religione del mio tempo (مذهب دوران من)، (۱۹۶۵) سوق می‌یابد و آثاری همچون:

Le ceneri di Gramsci (1957) خاکسترهای گرامشی

L'usignolo della chiesa cattolica (1958) بلبل کلیسای کاتولیک

به وجود می‌آورد. تئاتر در این سالیان اخیر برگزار شد، طبیعت نامعین و یا مذهبی، در درام‌های دیگوفابری (Diego Fabbri)، مثل:

Processo a Gesu' (1955) محاکمه مسیح

Veglia d'armi (1957) آماده باش سلاح‌ها

Figli d'arte (1961) فرزندان هنر

و یا در کمدی‌های آرمانی، اسطوره‌ای و واقع‌گرایانه Giovanni Testori جوانی تستوری، که پیش از این، آن را از نظر گذرانده‌ایم، دیده می‌شود و یا در اثر Giuseppe Patroni, Gianpaolo Callegari Griffi Ottiero و یا Ottieri و غیره، اما تنها تئاتری که امروزه از ایستادگی بنیادین برخوردار است، تئاتر

Eduardo De Filippo ادواردو دفیلیپو می‌باشد که در سال ۱۹۰۰ در ناپل متولد شد.

حالت‌های تراژدی و کمدی به درام واقع‌گرایانه Eduardo نقش‌ی روانشناختی و حس‌اندوهناک زندگی، از آهنگی خنده‌آور به آهنگ محزونانه و جدی و از گرایش به حیات به گریزی ژرف و از یک بازی به تعهدی آرمانی، تن در می‌سپارد. همه اجزایی که در وحدت کلاسیک اثر (اثر ادبی) رها و مشخص حرکت می‌کنند، جاری هستند.

Eduardo، شاعری است دراماتیک، جزو مردمی فقیر و سخت‌کوش و قربانی دستگاه بی‌عدالتی وجودی که از سوی قدرتمندان بر ضعف‌تحمیل می‌شود و سایر افراد جاهلی که مسندی را اشغال کرده‌اند.

تأثیر یک اعلامیه‌ضمنی است که آن مکانیسم عجیب که همان انسانیت است را می‌پوشاند، در این عملکرد: De filippo دفیلیپو در رنگ‌ها و گویش‌های ناپلی، ملیت و عدم مشروعیت Pirandello جای می‌گیرد.

زبان او ادبیات ناپل است. برخی درام‌های او مانند:

این اشباح (1946) *Questi fantasmi*

فیلمونا مارتورانو (1947) *Filumena Marturano*

ناپل میلیونر (1950) *Napoli Milionaria*

د پرتور وینچنزو (1957) *De Pretore Vincenzo*

یک افتخار جهانی را به خود اختصاص داده‌اند. ادبیات ایتالیا در این اواخر جای دارد که با هماهنگ ساختن دکادنتیسم پنجاه ساله و فصل کوتاه نئورئالیست در وجود خود، به سوی تغییر شکل طعنه‌آمیز و افسانه‌ای حقیقی به پیش رود.

شاید محدودیت او در ذکاوت فوق‌العاده و یا در یک فتح بسیار عجولانه‌ای، ارزش‌های شاعران سنتی، تباه شده باشد (بازگشتی به حصارهای بسته، به فصاحت و به رمان تاریخی).

در کنار اساتید کهن اروپایی (Proust, Freud, Kafka) و در کنار

آموزگاران جدید به ویژه، اهالی شمال آمریکا (به مانند مل ویل Melville، فالکنر Faulkner و همینگوی Hemingway)، نویسندگان ایتالیایی جوان تر هم وجود دارند که به اساتید نئودکادنتیسم اروپایی نظیر بکتها Beckett، یونسکو Ionesco، هوسرل Husserl، موسیلها Musil، تکیه می‌زنند. اگرچه هنوز برخی باور دارند که نویسندگان در تباهی خشمگینانه و طعن آمیز، به بشراتی از احیاء انسانی، نیز دست می‌یابند (مانند برشت Brecht).

توسعه صنعتی فرهنگی، منجر شد تا تولیدات ادبی به پشتوانه روزنامه نگاران و وسایل ارتباط جمعی، رادیو و تلویزیون وسوسه انگیزتر شود. تا آن جا که امروز داستان، شعر، تئاتر، اقدامات مبارزانه به صورت تنظیم ویراستارانه و ژورنالیستی موجودیت دارند، و با روند گفت و شنودی بین المللی و بسیار آسان، نویسندگان خلاق به روزنامه نگارانی خلاق مبدل شده‌اند و برعکس. در کنفرانسها، گفتمانهای رد و بدل شده و کتابهای در زنجیره تولیدی، وارد شده و حمایت لازمه عمومی و نظری انجام شده است. به هر حال مجموعه نوشته‌ها (یک جلد) به مانند یک اثر هنری و یک پیغام روح بخش تسلیم ناپذیر زنده می‌ماند. این یک نکوهش، امید، تباهی و احیاء است.

حتی منتقدان جوان نیز از پیروی کورکورانه آکادمیکی رها شده و به طور همزمان، از سبکهای هلندی، از عناوین صفحه سوم و از عجله و سطحی گرایی نابهنگام خود را دور کرده و گاهی به جلدهای پویا و مقید اما به پشت گرمی مطالعات جدی و لزوم وقایع گرایی به واحد ساختاری اثرشان، دست می‌یابند.

Carlo Emilio Gadda، که مجله‌ای از او با نام *Accoppiamenti Giudiziosi* (جفت‌های عاقل) و یک مقاله با نام *I viaggi la morte* (سفرها و مرگ) و یک رمان با نام *La Cognizione del dolore* (شناخت درد) منتشر شده است. Riccardo Bacchelli از جمله نویسندگان نسل میانه و جوانتر به شمار می‌آید. در حالی که علاوه بر آثار *Moravia* موراوایا، *Calvino* کالوینو، *Berto* برتو، *Cassieri* کاسیری، *Vasco Pratolini* واسکو پراتولینی، *Ottieri* اتیری،

رمان‌های جدید به نام:

Una storia italiana یک داستان ایتالیایی

La costanza della ragione ثبات منطق

Dino Buzzati با رمان (عشق) Un amore، (اوبرتو پائولو کوایتاواله)

Uberto Paolo Quintavalle با رمان Rito ambrosiano، (آیین

آمبروزیانی) rito romano، (آیین رومی) Alba de Cespedes آلبا دِچسپدس با

رمان الهامی اخلاقی Il rimorso، (ندامت و پشیمانی) که به نمونه آثاری از آلبر کامو

Albert Camus، و سیمونه دوبووآر Simone de Beauvoir شباهت دارد و در

نهایت آثار جدیدی از Bilenchi, Vittorini نیز قابل توجه است.

فهرست منابع:

1. Eugenio donadoni اوی جنیو دونادونی

Breve storia della Letteratura italiana

شمه‌ای از تاریخ ادبیات ایتالیا

Ed. Signorelli_Milano ۱۹۶۴ میلان - انتشارات سینیورلی -

2. La letteratura italiana del primo novecento (Marcello

Carlino - Francesco Muzziori) ادبیات ایتالیا - اوایل قرن ۱۹

3. Storia della letteratura italiana tra due guerre

(Giuliano Manacorda) تاریخ ادبیات ایتالیا بین دو جنگ

۴. ابراهیم، محسن. ادبیات و نویسندگان معاصر ایتالیا جلد ۱ و ۲. تهران: انتشارات

فکر روز.